

Pomhaj Bóh!

Cyfrlo 41.
14. olt.

Lětnik 4.
1894.

Serbske njedzelske łopjenka.

Wudawaju ƚo kóždy ƚobotu w Skmolerjez knihicziŝceżetni w Budyŝcinje a ƚu tam doŝtać ŝa ŝchwórtlětnu pŝchedpłatu 40 mp.

21. njedzela po ŝwj. Trojizy.

Jan. 4, 47—54: S wěry — pŝeŝ wěru — ł wěrze. To bychmy jako podpikmo pod naŝe ŝwjate ŝczenje ŝtajić móhli. S wěry. Woŝebny dwórŝki ŝaŝtojnił wjeřcha Herodaŝcha Antipaŝa bė ƚnano na ŝwjedzenju w Jeruŝalemje něŝto wo Jeŝuŝownych dźiwach ŝlyŝchał a widžał, tola by wón lědma wo njeho rodził, jeli ŝo njeby jemu nuŝa woczi woczińiła. Tał dołho hać móže něchtón bjeŝ Jeŝuŝa wobŝtać, njerodzi wón jara wulzy wo njeho.

Ťdny pał nuŝa luboŝce połnemu naney wutrobu ŝłama, potom ŝłama wona teŝ ŝtare ŝerŝawe želeŝo ŝtaranja a praŝčenja ŝa tym; hodzi ƚo to teŝ ŝa tebe, abo ŝcho budza ludžo na to praŝić? So ƚo naŝch kralowŝki na jaŝnym ŝwětkym dnju ł dźiwonemu Nazarenŝkemu wuczerjej poda a jeho poŝornje proŝy, ŝo by wón dele pŝiŝchoł a jeho na ŝmjercź khoremu ŝynej pomhał, to je ƚo ł wěry ŝtało.

Drugi lěkał by ƚo pŝeŝ to pał jara czeŝczeny cžuł abo tu wěz ł krotka wotpołafał: Jeŝuŝ njeje žane ł wobeju cžinił. Wón je ŝłabje mužowe ŝadzerženje ŝwaril a je ƚo pŝečelniwje ŝa jeho wěru wobhonjał.

Wón połafa jemu, ŝo po prawym žaneje wěry nima, byrnež jeho nuŝa pohnuła, tał wjele wěrić, hać wón wěri. A tola ležeŝche w ŝwarjenju teŝ něŝto pŝichipŝnacza.

Teŝ tajka wboha, ŝe wŝchelakimi „ale“ meŝhana wěra je temu ŝnjesej pŝežeo hiŝečze lubŝcha hać naha njewěra, kotraž wŝchitkim dźiwam a zejcham ŝaŝakle ł hłowu tŝchaŝo abo hłupje ƚo ŝmėjo napshećžo ŝteji.

Alle wona njeje doŝahaza. Njeplaczi jeno, Jeŝuŝej

wěrić, ale do Jeŝuŝa a to bjeŝ zejchow a dźiwow dla lubeho ŝłowa. Naŝch kralowŝki wotpołafa ƚo kralowŝy, wón njehuěwa ƚo na ŝwarjenje. „Njech je, kaŝ chze, džeŝche wón, pomhaj, pój dele, prjedy hać mój ŝyn wumrje.“

To da tón ŝnjese a wotpołafa w tym ŝamym cžaŝu. Wón da, ŝchož proŝchazy chzyŝche, ale niž, kaŝ wón chzyŝche. Wón ŝłubi a ŝpyta: Dži, twój ŝyn je žiwy. W tym ležeŝche: Ja cžinju jeho nětko ŝtroweho bjeŝ teho, ŝo ƚobu du. To bė wjele žadane, mjenuizy ŝlepa wěra, wěra na ŝłowo. Alle ŝrudny nan dže nuts do tuteje nozy; duž ƚo wona jemu roŝjaŝni, kaŝ nóz nad Bethlehemom. Wón dže wjeŝely domoj. Ťŝlónzo ƚo khowa na njebeŝach, nóz kaŝa jemu ŝaŝtać, ale tole cžakanje nječini jeho njeŝcetiŝliweho. Jeŝo wotŝchewi drje jemu na połpucžu napshećžimo khowataza powjeŝeć, ale wón ƚo jej njeđziwa. Wona jenož wobtwjerdzi, ŝchož wěri: Jeŝuŝ, niž pŝchipad, niž natura je jeho džećžo ŝahojił — runje w tej hodžinje, hđžež džeŝche: „Dži, twoje džećžo je žiwe.“

A powjeŝeć, kotruž wón pŝchinjeŝe: Je jedyn w cžłowŝkim ŝchtałeže, kiž ma móz na khoroczi a ŝmjerczi, kiž móže wot wŝchitkich ŝlych cžeka a duŝche a wot cžerta wŝchitkich ŝlych we wutrobje wumoz, to je ŝlubjeny meŝias — tale powjeŝeć je hiŝečze kraŝniŝcha, hać ŝchož jemu wotrocžy, wjeŝeli domjazy, wuŝtrowjeny ŝyn ŝam pŝchipowjedaju.

Nětk wěri wón ŝe ŝwojim žylym domom, to reka: Nětk je žylym domej pomhane, niž jeno na krotki cžaŝ, ale jedyn raŝ a pŝežeo, niž jeno w dobrych, teŝ w ŝlych dnjach, niž jeno w žiwjenju, teŝ w ŝmjerczi pŝeŝ poŝnacze

šhtož bebi nan žadašče; haj, wón čyžysche tyšcher wufnyč, to tola hańba byč njemóžesche, šhtož bebi nan žadašče. — — —

Nělotre měšazy beču šo minyle, Dštar bešche druhi čłowjek. Tamny wjeczor bešche hišcze wo mišchtra Bažarijome durje kapał; tón bešche jeho pschczelnje pschijał a jemu ženje czucz njeda, kał bešche šo tehdy šwjercz blėdeho mlodzenza nastróžik. Dobra wjeczer bešche sa njeho pschihotowana, czopke ložo tam stejšesche; haj šamo nowa drašta — w luzowym šaku přenje měšaczne pjenjesh — tam wišasche; Dštar šo starazu ruku šwojeho nana šako wysche šebje czujesche, kał derje bešche wón šwojeho šyna šejnał a šebi myšlił, šo draštu rozšpšcheda.

Š wulkej pscheczelniwosczu mišchtr a mišchtrka š nowym wuczomzom wobšhadžowaschtaj. Tu pscheczelniwoscz wón se šwėrnej pilnosczu a se šczėrpliwej wutrajnosczu pschi njeswuczonym džele šaruna. — — Wjes šwojimi dotalnymi towaršchemi njemóžesche a nočyžysche šo wjozy potasacz, druhdy pał šwojeho mišchtrowego šyna do šale wumėwšeho museja pschewodžesche, hđžez džela nimale wšchitlich czafšow a mišchtrów wohlada.

Nětkle hałke prawje pošna, kał to wumėwštwo lubowasche. — Nėlotry rjanj wobras wón došonja a hđž wulka teppichowa šabrika wupiša, šo dyrbjja šo muštry š wobrasam na teppichi podacz, š kotrychž najlėpsche š pjenježnym mytom wufnamjeni, šo tež wón wobdželi. Wón rjenje na papjeru hońtwu w Št. Šubertus ryšowasche, kotraž druge wufnamjenjenje došta.

Nětko mējšesche na dobo 1000 hriwnow w rušomaj a šphtowanje, šo šako do přjedawšeho njeporjadneho žiwjenja podacz, by wulke bylo, hđž njebu šwjate šlubjenje wotpołožik, nanej poškušny byč, a tón šebi žadašče, šo dyrbjesche přjedy wuwufnyč, přjedy hacž jemu šako na woczj pschidžje. — A duž hėblowasche a volėrowasch š wutrajnej pilnosczu dale, doniž sa lėto rjane pišanište blido hotowe njebesche. Wón njebu jenož mišchtr, ale tež czėšny šobustaw tyšcheršeho šjednoczenja pomjenowany. — Šotom do lubeho wóžneho kraja šhwatasche. Šajke šakowohladanje! Šubj czitał móje jenož tu radošč dopóšnacž, hđž šebi na radošč nana w pschirunanju myšli: „Tuton mój šyn bešche morwy a je šako wožiwil, wón bešche šhubjeny a je šako namafany.“

Dštar móžesche nětk šwoje studije w Wnichowje dale wješcz, hđžez bu tón, kotryž dženska je: „wumėwš po Božej hnadže“, kotryž šo drje šwojeho njerosoma w mlodščj hańbuje, niž pał teho, šo je š dobom tyšcherški mišchtr.

Myšle wo ženjenju.

Poručž temu Šnjesej šwoje puczje!

Šo E. Šchrenku.

(Šofracžowanje.)

Psches wėru šrudna wėž je, šo najwjažy bohattyč myšli, šo dyrbjja prawje wulke hromady pjenješ mēcz. Šo by jara rjenje a šchesczijanszy bylo, hdy byču šebi mlodzenzy šhude žony brali. Šokne žohnowanje na mandželstwe wotpočžowacz njemóže, do kotrehož ludžo šameho mammona dla šupja. Šdyž někomu psches wolenje po Božej wutrobje mammon pschipadnje, njech ión džakownje pschiwosnje a ión š Božej czesczi wuziwa. Šo je tež do žyła šwėtnje, hđž šo pschi žėntwe telko waznosczje na šchtant kladže, šo šemjenjo n. psch. ludži nižšeho šchtanta šazpivaja. Pschi tym wšchēm ja wošpjetuju, šo hđž tež praščenje sa wobšedženštwom na Bohu njepodobne wšchnje roššudžicž njeshwė, dyrbitaj tola dwaj čłowjekaj, kiž čžetaj hromadže do mandželstwa šupicž, šebi w šdželanosczj, w žiwjenškich nahladach a potrebnosczach tał daloko podomnaj byč, šo móžetaj šebi hjes šobu šrošymicž. Njeje-li tał, je wobmyšlenie pscheczivo tajkej žėntwe wulke; to budže šo na wšchelake štrony potasacz, wošebje tež pschi woczehnjenje džeczi, šo šo hromadže njehodžitaj.

Še-li pscheczivo wulkeu rošdželej w šdželanosczj wobmyšlenie, dyrbi šo to šame prajicž wo wulkim rošdžele w štarobje, pschi czimž šebi, kaž šo rošumi, na něšcto malo lėt njemyšlu. — Šo pschewulki rošdžel w štarobje dobrj njeje, šo hałke prawje pošnaje, hđž šo jedyn mandželški šestaruje. Šuboscz a pobožnoscz drje wjele wurunataj, a w jenotliwyč padach wulki rošdžel štaroby mandželške šbože njekasj. Šo pał móhla štara žona wjele mlodšchemu mužej pomozniža byč, kažkiž trjeba, móže šo š czėžka prajicž. A potom šu tola tež padj, w kotrychž wulki rošdžel štaroby wulke šphtowanja šobu pschijnješ, šo móže šo w wėštyč padach wot tajšeho mandželstwa wotradžecž. Še-li muž něšcto štaršchi hacž žona, ma to wjele mjenje prajicž hacž na wopał.

Šim lėpje šo čłowjekaj hromadže hodžitaj, czim bóle je š žėntwe radžicž. Wobžarowacz šo teho dla dyrbi, šo telko ewangelišch do měšchanych mandželstwow š katholicimi štupi. Ša šym hižo wjele š katholicimi wobšhadžowal a šym wjele šprawyč, pobožnyč ludži hjes nimi namafal, ja teho dla do tych njebšuscham, kiž pschezo na katholicich šwarja. Šdyž šym pschi tym wšchēm pscheczivo měšchanyč mandželstwow, šo to š njelubosczu, ale š šchesczijanskej wobšladniwosczu štanje. Najwaznišcha pschicžina, kotraž mje nuczi pscheczivo měšchanyč mandželstwow rēcžecž, je šjawne štejšesczjo, na kotrymž katholicka žyrtej, měšchnižy, pscheczivo naškej ewangeliškej žyrtwi šteja. Woni šwoju žyrtej hacž do teho czafša sa šamosšobžnyčžinjazu wobšladaja; my šym w jich woczach czj wotpadnjeni, kiž žaneho prawa nimaja. Šeho dla maja czj měšchnižy sa šwoju pschibšuschnoscz štajnje šcheczumacz a mucžicž w měšchanych mandželstwach. Woni tam, hđžez je jim móžno, kóždy šredk wuzija wošebje žony wabicž, šo byču džeczi a po móžnosczj tež mužoj katholiczy byli. Ša njepraju, šo šo to w wšchitlich měšchanych mandželstwach štawa a šo maja wšchitžy katholiczy měšchnižy to šame štejšesczjo; ale hušto šo to štawa a mandželška jednota šchtoduje. By-li naš katholicka žyrtej sa tajkich wobšladała, kotkiž móža tež šbožni byč, njebchmy š tajkim wobmyšlenjom na měšchane mandželstwa hladač trjebali. Wj pał bohuzel to wot katholickej žyrtwje woczakacz njemóžemy.

Alle tež potom, hđž měšchnižy tał kručje pscheczivo měšchanyč mandželstwow njestali, dyrbjal tola wotradžicž. Šabožniške nahladj katholicšeho šu tola žyle hinasche hacž te ewangelišeho šchesczijana. Katholic je se šbožnosczu šwojeje dušče žyle na měšchnika šwjasany; ewangeliški džerži šo šwojeho lubeho Šnjesa Šesom Šhryšta. Katholic je šwjasany wšchitko wėricž, šhtož bamž praji; ewangeliški šchesczijan nicžo njewėri, šhtož je pscheczivo Šožemu šowu. Katholic je njeshaty w bibliji; ewangeliški je w nej domach. Ewangeliški šchesczijan čže š hnadj psches wėru do Šesom Šhryšta šbožny byč; katholic čže psches škutki šbožnoscz dostacz. Wobšhad katholicšeho šchesczijana š jeho Šohom je žyle hinaschi hacž tón ewangelišeho, wón šo žyle na šwucžene wšchnje štožuje, hđž ewangeliški šchesczijan, czėrjeny wot šwjateho ducha, po žadanju šwojeje wutrobj se šwojim Šohom wobšhadžuje. Ewangeliški šchesczijan woła šo jenož š trojenicžkemu Šohu, město teho šo šo katholic tež š šwjatym, t. r. š šemrjetym čłowjekam woła. Dalsche rošdžele móža šo hišcze mjenowacz, ale trjeba njeje. Šhtož je šo prajiko, wudošaha, kóždemu myšlazemu čłowjekej šjewicž, šo štej katholicka a ewangeliška wėra jara wšchelakej — a teho dla mamj šo měšchanych mandželstwow šminyč.

Šdyž pał šhto do tajšeho mandželstwa štupi, to potasuje, šo to, pał to njerosumi pał je jemu to wšcho jene. Mandželstwo je najnutrišche šjednoczenje na šemi; duž je nušne, šo štaj mandželškej w najšwječjšich wėzach pschesjene w pošnacžu puczja šbožnosczje, w štejšičžu š Bohu psches Šhryštuka. Šdžez w tym psches jene njestaj, najlėpsche w mandželstwe pobrachuje. Ša šrudna wėž šo najlėpje w wotczehnjenje džeczi šjewi. Šdyž šo džeczi hjes nana a maczerje džela, šo maja hólzy nanowu a hólzy macžerwu wėru, momj pschezo roštorhanu šwójbu. Šajke je to hubjenstwo! Šdyž pał šo džeczi w jenej wėrje rošwuczujja, ma džel štaršich, kotryž je drugeje wėry, pał žaneho, pał šadzėwazeho šaczjščja džeczi, šhtož je woboje šrudne. Šhromadne, špchowaze džecziwoczehnjenje je pschi wšchelakej wėrje štaršich njemóžne. Šo dyrbjalo wot měšchanych mandželstwow wotdžeržowacz.

(Šofracžowanje.)

Wšchelake š bliska a š daloka.

Šowj krašny twar ša šhėžorstwowj šejm je hotowy a šo w šhėžorowej pschitomnosczj w drugej pošojzy novembra šwjedžėjšzy wotewri.

Šowj wjšchšchi prezident šchlesynškej provincy wjėč Šagfeld-Trachenbergški je šwoje šastojnstwo nastupil a šlėdowaze wošjewil: „Šo tym, šo je šo Šeho Šmajestščj kralej najmikščiwišcho špodobalo, mje sa wjšchšchego presidenta šchlesynškej provincy pošmjenowacz, šym na džėnžnišchim dnju moje šastojnstwo nastupil. Šudu sa tym štač, to šame poš mėrje mojih mi wot Šoha špožčenyč mozow w njestronitosczj a prawdosczj šastawacz. Ššwojich krajanow pošču, šo njebchmy mi šwoje dowėrjenje šapowjedžili. Ššo špuszczam tež na podžjeranje mi podštajenyč wjšchnosczow.“

Šo šhorosczj ruššeho šhėžora beču w pošlednim czafju šrudne pošwješče šlyšecž. Wón je tež czėžko šhorik, tola maju lėkarjo

nadžiju, so sašo wotkhoru. Khežor je so se kwojei swójsu na kupu Korfu w Grichiskim morju podał a zarewicz (trónprynz) jeho tak dołho fastupuje.

W Chinje pschibjera njeměr dla Japaniskich dobyczow stajnje bóle. Žiwjenje wutrajnych je w wulkim strasche. Tež mišionarow budže wjele czerpicz dyrbcicz. Chinesecki khežor, liž so sam njebjesti byn mjenuje, ma pjecza wotpohlad, so knježenja wotrjez.

Jedyn ispaniski kshizik.

(Stónčenje.)

Pšes klóštriske wrota wuńdže swjatocny cžah. Esu to pobožni mnichoj. Do přédka dže prior, klóštriski wyschski, cžesczedostojny schédžiwz. Woni stupja psches ludowe cžrjody k hetmanej a wojakam. Prior pschistupi k swěrnemu offizerei, wobjima jeho, bylsy džaka a pohnuća w woczomaj a jemu rjetnje: „Swěrnny mužo, tak možemy wam waschu kmilnosć a lubosć saplaccicz? Wójna, liž našch wobohi kraj hižo psches leto wupusczi, je tež našch něhdy tak bohaty klóštr khudy scžinika. Nje-wobšedžu niczo dale hacž tutón kshizik i drohich kamjenczkow. Dowolče mi, wam jón daricz a powišnycz. Wón nima mšda hycž sa tutón stutk kmilnosće, kotryž scže nad tutym mēscze a nad jeho wobhdlerjach cžinili. Tón knjes našch swóznik, liž je prajit: Schtož scže wy cžinili jenemu bjes tymi mojimi najmjenshimi bratrami, to scže wy mi cžinili! wón chyzł wam tutón stutk lubosće sa cžas a wēcznosć saplaccicz a pozohnowacz. Wšmicze pak tutón kshizik jako wopofasmo našcheho džaka a jako trajaze dopomnjenje na džehniskhi džen. Bože najbohacžiske zohnowanje budž wam a waschim swěrnym kshescžianskym smyšlenym wojakam. Nasche najhoržiske a najdžakowniske modlitwy budža was pschezo a stajnje na wšchěch waschich pucžach pschemodžecz.“

Wutrobne słowa pobožneho a cžesczedostojneho schédžiwza bēchu hetmana hlubofo pohnuće. Ale kshizik njehasche wsacz. Wón prajesche, so je jenož swóju kshescžiansku pschisłuschnosć cžinil a i žyła žane saplaccenje sa to saklužil njei.

Hischče juntrócž proschēche jeho pobožny prior, kshizik pschijecz, ale jeho słowa bēchu tež tón ras podarmo. Hetman wosta pschi swójim wobaranju. Duž wołachu mužoj a žony, starschi a džeczi i mēsta tak i jeny rtom: „Wšmicze jón, wšmicze jón!“

Jako to swěrní wojazy kshschachu, njemóžachu so dlēje šdžeržecz. Woni wschitzny wołachu: „Wšmicze jón, wšmicze jón, knjes hetmano, i tym cžescžicze naš wschitkich.“

Hetman pohlada na swójich wojakow. Woni wołachu hischče juntrócž te same słowa a žyła ludowa cžrjoda proscho pschihlošowasche. Wón njemóžesche dlēje napscheczimo hycž a wsa spožcženy dar. Prior sam powišny jemu kshizik wołoso schije. Wschitzny pak to widžo wyschachu i wutrobny wjēbelom. Hischče khwilku pschēbywasche kompanija psched klóštrom. Mnichoj pschinješechu sašo, schtož mējachu a džakowni mēschczenjo pschidachu dobry džel wot swójeje wulhowaneje zyrobny. Stónčnje pak dyrbjachu so dželicž. Hischče juntrócž wuprajichu Schpaniczenjo swěrnym němiskim wojakam swój wutrobny a nutry džak. Potom so wutrobnje rožžohnowachu a wojazy so sašo do jich lēhwa wrócžichu.

Dompucz bēsche wjele wjēbelschi. Swěrní wojazy wjēbele spēwachu a powjedachu. Tak pschińdžechu sašo do lēhwa a k swójim towaršcham. Schto je hetman wo wuwjedženej pschifasni swójim prjódštajenym powjedžil, njewěny. Ale mafo dnjom pošdžischo mējesche wón wulku bojosć, jako jemu dobry pscheczēl praji: „Wschitzny wojazy wjedža, tak by pschifasnju wuwjedł a general je tež wscho šhonit!“ Wón pak so dale nastročicž njeda a myšlesche šebi: njech pschińdže, tak pschińdže. Moje swědomnje wschaf njeje wobcžezene. Šsyn w myšlach mojeho šwóznika a po jeho słowje cžinil. Semu chzu tež moje pucže porucžicž. Wón budže wscho derje cžinicz.

Tak cžakasche swěrnny muž poddaty do Božeje wole na wēžy, liž pschińcž dyrbjachu. Pschipošdnju teho sameho dnja so wschitzny offizerojo wot generala k wobjedu pscheprošychu, tež našch hetman. Semu njebē wscho jene, jako dyrbjesche nětk psched swójeho prjódštajeneho stupicz. Wón móžesche wschaf sa swóju njepokłuschnosć najcžezžiche khostanje docžakacz. Ale wón poruczi šebje a swóju wēž hischče juntrócž temu knjesej a bu sašo dobreje myšle.

General powita hetmana i khutnym woblicžom. Jako bēchu domobjedowali a so drusy offizerojo wotšalichu, pschifasa wón

jemu, so by hischče khwilu pschi nim wostał, dokelž ma i nim něšcho rēczech. Towaršchojo bu nětk wschitzny přecz, jenož našch hetman bē hischče pschitomy, tak bē jemu pschifasane. Duž so general k njemu wobroczi. Dołho hlada wón khutnje a mjelczo na hetmana. Stónčnje pak sapshija hetmanowu ruku a wobja jeho i wulkej wutrobnosću. Potom wón jemu praji: „Knjes hetmano, wy scže so swěrnje, wy scže so kshescžianskym wopofasali. Bóh chyzł, so bychu ja a moji trajenjo tež tak smyšleni byli, tak wy! Duž bychmy hižo dawno žyła Schpanisku dobyli, najprjedy wutrobny a potom mēsta. Ja so džakuju wam sa tutón swěrnny stutk a Bóh chyzł jón wam saplaccicz!“

Hischče tón samy džen jēhasche hetman na bofu generala psches lēhwo. Hetmanowi pscheczēljo bēchu nět sašo wjēbēli, jako jeho tak cžescženeho widžachu. Š žyła mjelčesche general wo žylym podawku a wscho so w wójnskim ropocze skoro šapomni.

Jako bu Napoleon něotre lēta pošdžischo w Ruskej a Němskej wojpjet pobity, poradži so tež Schpanicžanam, šcrazowske wojska i jendželstej pomozu pscheminycz. Šcrazowskym buchu stónčnje nysowani, Schpanisku podacz a wopuschczicz. Tež němiske wojska, liž bēchu w Schpaniskej wojowale, so do swójeje domijny wrócžichu. Swěrnny hetman i Š... bē šebi w bēhu tuteje wójny wulke cžescže dobył. Wjele cžebnych smamjenjom pschēschē jeho wutrobno. Ale jeho a jeho swójsy najdrožšchi schaz wosta tola schpaniski cžebny kshizik.

Niz moja wola, ale twoja wola so stan.

Nan mējesche — tak jedyn duchowny sam se swójeho šhonjenja powjeda — jenicžkeho, nadžjepožneho, bohacze wobdarjeneho šyna, kotrehož wyschiche wscheho lubowasche. Šólczł jemu šchori, na smjercž šchori. Nan njemóžesche a nochžysche so do Božich pucžow namafacz; jemu bē njemóžno, swóje najiubishe temu knjesej wróczo dacž. Š horzej modlitwu bēdžesche wón wo žiwjenje swójeho džēcža; ale žane šacžucze wuššyschenja jemu njebu. Duž i Bohom wo swóje džēczo šurowi: so dyrbi jo jemu tón knjes wostajicz, so jo njecha a njemóže podacz. A w tutym hróšbnym bēdženju pschecziwneje wutrobny bu jemu nahle šnutštowna wēstosć: twoje džēczo budže žive. Ale wschitka wjēbētosć je wot teje hodžiny i jeho dusche cžēkala. Wón k khorožozu swójeho džēcža pschistupi, niczo so njeje pschemēnilo; šmjercž je bliže pschisšla — ale nan rjetnje k swójim, kotřiz so temu džiwaju: wón budže živy wostacz. Šakle i pschichodnym dnjom so móž khorošče šama. Džēczo wotkhoru — ale wone je žaložnje pschemēnjene: jašnosć jeho woczow je wuhafnjena a šwētko jeho ducha do nožy tuposče šacžēmnjene — tajke dženska hischče tupe w cžichim starscheju domje khodži, hdyž tón, liž tutu historiju powjeda, jako wobhada, a nan sam pod šylami na pscheczēla, na woboheho hólza pokasa i tymle słowami: „Šlaj, to je džēczo mojeje pschecziwneje modlitwy, ja mnje wobštajne khostanje, a nětk dyrbju tola wutnycz, schtož tehdy namutnycz nochžych: Wótče, prawy Božo, twoja wola so stan!“

(Š Pantoweho scženja šwj. Mat.)

A rošpominanju.

Macž w pschisłowje.

1. Macžerna swěrnosć je wschēdnje nowa.
2. Je-li macž tež khuda, tola džēsczu cžopke dawa.
3. Schtož macžeri pošluchacz njecha, dyrbi stónčnje žandarmej pošluchacz.
4. Lēpie je, bohateho nana šhubicz, dyžli khudu macž.
5. Macžerna ruka je mjēhka, tež hdyž khosta.
6. Macž móže škerje šydom džēczi šejwicz, hacž šydom džēczi jenu macž.

„Šomhaj Bóh“ je wot nětka niz jenož pola knjesow duchownych, ale tež we wschēch pschēdawařnjach „Šerb. Nowin“ na wšach a w Budyšchinje dostacz. Na šchtwórcž lēta płaczi wón 40 np., jenotliwe cžisla so po 4 np. pschedawaju.